KOMPOST

listopad

KOMPOST 11/26

Název
Kompost

Vydává
BG, ZŠ a MŠ Bohosudov
Koněvova 100
Krupka

Redakce
Mgr. Petra Dragounová
dragounova@bgbzs.cz

Šéfredaktoři
Eliška Engelová
Klára Maulis Volková
maulis-volkova@bgbzs.cz

Grafické zpracování
Klára Maulis Volková
maulis-volkova@bgbzs.cz

Korektura
Mgr. Petra Dragounová

Adresa
Koněvova 100,
41742
Krupka

Elektronická verze
www.bgbzs.cz

Milí čtenáři,

po letní pauze je tu další číslo. A jaké články jsme si pro vás připravili? Vyzpovídali jsme návštěvníky již tradičního charitativního běhu, zdokumentovali jsme adaptační kurz primy a tím jsme přivítali novou členku našeho časopisu. Můžete si počíst reportáž z výletu do Mirákula. V tomto čísle rozhodně nebude o rozhovory nouze – máme rovnou dva. Naše redaktorka Ask vyzpovídala svou spolužačku a také se můžete těšit na rozhovor z naší rubriky„Poznáš, kdo jsem?“ Jak jste jistě podle fotek poznali, v květnovém čísle šlo o paní učitelku Helenu Bradáčovou.

Múza

Za krásami Norska

Naši studenti se letos vydali na nezapomenutelný zájezd do Norska, který byl plný krásné přírody, zajímavých míst a společných zážitků. První zastávkou bylo hlavní město Oslo, kde jsme poznávali krásy norské metropole. Velkým zážitkem byla návštěva Lillehammeru, především slavného areálu skokanských můstků. Studenti měli jedinečnou příležitost sledovat skokany přímo při tréninku a zažít tak atmosféru tohoto atraktivního sportu opravdu zblízka. Během cesty jsme obdivovali také nádhernou norskou přírodu. Navštívili jsme majestátní Geirangerfjord s impozantním

vodopádem Seven Sisters (Sedm sester). Ubytování jsme měli v příjemném kempu pod horou Skeikampen, odkud jsme podnikali výlety do okolní přírody. Nezapomenutelným zážitkem byla také návštěva soutěsky Helvete, jejíž skalní scenérie nabídly další krásné okamžiky. Celý zájezd se nesl ve znamení dobré nálady, smíchu a společných zážitků. Velkým bonusem bylo také nádherné počasí, které nám přálo po celou dobu pobytu. Všichni zúčastnění si cestu do Norska opravdu užili a odvezli si domů nejen spoustu fotografií, ale především krásné vzpomínky.

Alena Bočková
Foto: Alena Bočková

ROZHOVOR

Poznali jste, kdo byl v květnové rubrice Poznáš, kdo jsem? Na Instagramu jste měli skvělý odhad – tajemnou osobou nebyl nikdo jiný, než naše zástupkyně ředitele, ***Helena Bradáčová****. Přečtěte si exkluzivní rozhovor, který pro Kompost ochotně poskytla!*

Odkud pocházíte?
Já pocházím ze Středních Čech, z takového menšího městečka, než je Krupka. Jmenuje se to Kostelec nad Černými lesy. A tam jsem vlastně bydlela s rodiči až do okamžiku, než jsem dodělala vysokou školu. Pak jsem vlastně po studiích zůstala v Praze a bydlela jsem tam i během studia. A ještě jsem nějakou dobu učila v Praze, takže jsem tam žila deset let. Ale pocházím takhle z malého městečka, Kostelce nad Černými lesy, ze Středních Čech. A přistěhovala jsem se vlastně až po těch deseti letech v Praze.

Proč jste se rozhodla učit?
No, já jsem vlastně původně vůbec učit nechtěla. Já jsem chtěla dělat odborně biologii. Ale měla jsem pocit, že když budu chtít jít na učitelství biologie, že to bude trošku jednodušší cesta. Ale pak jsem zjistila… Myslela jsem si, že po prvním ročníku přejdu na tu čistou biologii. Ale zjistila jsem, že bych musela dělat znova přijímačky, všechny jako projít s jiným prvákem, že by mi možná uznali pár zkoušek. A tak jsem si řekla, že u toho vydržím a že to zkusím. Takže takhle, touhle cestou jsem se vlastně dostala k tomu učitelství. Ale jako prvoplánované to nebylo.

Máte radši chemii, nebo biologii? Protože vím, že učíte i chemii.
No, chemii už roky neučím, mám tu aprobaci. Já když jsem právě vybírala, co si k té mojí milovaný biologii vyberu, tak to nebylo tak svobodné, jako je to dneska, že si vyberete třeba jenom biologii. Ale za mě byly ty aprobace dané. A byla to buď biologie – tělocvik, biologie – matematika, nebo biologie – chemie. A tak nejmenší zlo pro mě byla ta biologie–chemie. A kdybych si asi mohla svobodně vybírat, jaká aprobace by se mi líbila, tak bych měla biologii–zeměpis. Ale ten zase byl v aprobaci s jinými předměty. Takže vždycky jsem měla radši tu biologii. A tady ve škole se stejnou aprobací byla paní učitelka Pavlátová, která zase měla radši chemii, takže já jsem učila svoji biologii a ona měla svoji chemii. A jenom když jsme byly třídní, tak jsme si vzaly oba ty předměty. Takže já od té doby, co nejsem třídní, chemii neučím. Ale ty předměty jsou hodně blízké. Dobrý biolog umí chemii a obráceně, protože se to často prolíná.

Proč jste si vybrala učit zrovna biologii?
No, k biologii jsem měla vždycky blízko, byl to můj oblíbený předmět. Je teda pravda, že když jsem studovala gymnázium, měla jsem výborného učitele na český jazyk. Přivedl mě k literatuře a k češtině. A hodně jsem přemýšlela i o českém jazyku. Ale vyhrála to ta biologie, přestože jsem nad těmito dvěma předměty přemýšlela. A vybrala jsem biologii, byla to od malička moje srdeční záležitost.

A co vás na ní nejvíce baví?
No, co třeba nejradši učím, nebo k čemu mám nejblíž z oborů v biologii, které učím, tak asi řadu studentů zklamu, ale nejradši

mám botaniku. Botaniku a pak ráda učím anatomii lidského těla. A třeba zoologii mám až na třetím místě, takže nejradši mám tu botaniku. Připadá mi to zajímavé, asi je to největší obor v biologii, který mě baví.

A co máte nejraději na naší škole?
Já když jsem se nastěhovala, tak se přiznám, o téhle škole jsem ani nevěděla, protože ta škola fungovala hrozně krátce. Takže jsem nejdřív došla na Teplické gymnázium a tam jsem chtěla učit. V Praze jsem nejdřív učila na základní škole, pak na gymnáziu. Viděla jsem, že mi jsou bližší ty starší děti, takže jsem chtěla být na střední škole. A tenkrát v Teplicích pro mě neměli místo, takže jsem začala zjišťovat, jaké jsou tady na okrese Teplice střední školy. A tahle škola ještě nebyla naplněná. Teprve nabíhaly jednotlivé ročníky, takže jsem asi dva roky po tom, co ta škola vznikla, tak jsem nastoupila. O té škole jsem vůbec nic nevěděla. A je pravda, že jsem třeba i kvůli dojíždění přemýšlela o změně školy, ale nakonec jsem nikam nepřešla. Mně tady hrozně vyhovuje to, že jsme vlastně menší škola, že spoustu žáků znám, i když je třeba neučím, že to opravdu vnímám jako školu rodinného typu a že mi to hrozně vyhovuje. A také to, že o těch žácích vím leccos, třeba více než jaký mají prospěch z biologie, ale i nějaké osobní věci. Ta atmosféra mě tady těší a líbí se mi, a proto jsem nikdy neodešla a zůstala jsem tady na té škole.

A čím jste chtěla být jako dítě?
No, čím jsem chtěla být jako dítě… Když pominu takové ty holčičí sny, jako že jsem od
malička chodila na balet a skončila jsem s tím až někdy na druhém stupni, tak jsem chtěla být baletka. Ale rychle jsem pochopila, že vzhledem k anatomii mého těla ze mě baletka prostě nebude. Chvíli se mi líbil obor medicína, chtěla jsem být lékařkou, ale to mi přišlo hodně svazující. Měla bych strach, aby mi pacient neumřel. Připadá mi to jako velmi
zodpovědná práce a nikdy jsem si na to netroufla. Ale řekla bych, že biologie je tomu hodně podobná.

Co děláte ráda ve volném čase?
No, ve volném čase, jak jsem tady už zmiňovala tu češtinu, ráda čtu. Mám hrozně ráda knížky, takže si tady často s češtinářkami radíme a povídáme si o knížkách. To mám moc ráda. A taky chodím čerpat energii někam do přírody. Chodím buď sama, nebo někam jezdíme na dovolenou. V přírodě jsem hodně ráda a souvisí to asi s tou biologií, takže
pak fotím kytky a všechno, co vidím. To mám moc ráda.

Máte nějaký oblíbený film?
No, oblíbený film… Když se nad tím zamyslím, asi bych neřekla jeden film, který je na prvním místě. Hrozně u mě záleží na náladě, takže někdy mám takovou náladu, že si potřebuji pustit nějakou komedii nebo českou klasiku. Z českých filmů mám asi ráda Pelíšky. Pak se mi třeba líbí i některé fantasy filmy, třeba Pán prstenů. Já jsem ty knížky četla ještě v době, kdy filmy vůbec neexistovaly, takže to mám taky moc ráda. Nebo mám hrozně ráda filmy, kde je nějaký životní příběh, něco reálného, třeba něčí životopis nebo film založený na nějaké skutečné události. Tak tyhle filmy mám moc ráda.

Múza
Foto: Mgr. Helena Bradáčová

Mirakulum nebo OLYMPIJSKÁ aréna?

Naše škola vyhrála Olympijský víceboj. Za odměnu jela do Mirakula 6. a 7. třída.

Vyjížděli jsme v 7:30 od školy autobusem. Cesta trvala hodinu a půl. Poté, co jsme přijeli, jsme dostali svačinu, která se skládala z bagety a pití. Svačina většině nechutnala, až na mého spolužáka, který si těch baget dal asi deset. Pak jsme si šli sednout do amfiteátru a přišli nám ukázat, jak vypadá profesionální šerm. Byl tam trenér šermu a Jiří Beran, který je naším olympionikem v šermu.
A protože někteří z nás mají problém posedět, stali se součástí ukázky.

Následně jsme měli rozchod po celém parku, ne ve všech případech to byl dobrý plán. Naše skupinka navštívila obří houpačky, na které musíte naskočit jako na lanovku. Já jsem sice skočila, ale mimo a sjela jsem po břiše dolů.

Ještě lepší bylo přírodní bludiště, kde zabloudili kompletně všichni. Někteří z nás využili mapu, aby se dostali ven, jiní šli podle navádění svých spolužáků. Paní učitelka třídní, s paní asistentkou a Ráďou se ztratili úplně a vraceli se po stopách vozíku. Následně jsme se ztratili v tunelu. Šly jsme ve skupince šesti holek. První se ztratila Adéla s Esťou, které se sklouzly do podzemí a najednou zmizely. Postupně se poztrácela celá skupinka. Nás holky nejvíce zaujal pan fotograf, který měl vypracované nohy. A protože máme chápající paní asistentku Káťu, domluvila nám společnou fotku.

Křupka
Foto: Mgr. Petra Dragounová

OLYMPIJSKÝ VÍCEBOJ

INFINITI
RADOST = POHYB = ZÁBAVA
10

OD SPACÁKŮ K CÍLOVÉ PÁSCE

Z pátka na sobotu spala 7.A společně se členy Kompostu ve škole. Paní učitelka nám přichystala hru. K večeři jsme měli objednanou pizzu. Po večeři jsme s holkama vyráběly placky a kelímky na popcorn na charitativní běh. Po práci přišla zábava. V noci jsme hráli upíra.
Ráno jsme šli na charitativní běh připravit popcorn a stánek našeho časopisu Kompost. V našem stánku letos asi nejvíce frčely placky a popcorn. Na běhu členové časopisu dělali také rozhovory s různými lidmi, kteří se přišli na běh podívat. Kostýmem naší třídy bylo pyžamo, takže jsme se ani nemuseli ráno převlékat. Všichni jsme si to moc užili.

Bc. Tereza Šmídová

Dobrý den, po kolikáté jste na běhu?
Dobrý den, vzhledem k tomu, že tady učím už pět let, tak je to po páté. Mám takové půlkulaté výročí.
Budete dnes běhat?
Dnes bych ráda běžela, nicméně jsem tady uvázaná u stánku, tak uvidíme jak se to povede.
A měla jste někdy tatranku se salámem?
Tatranku se salámem jsem neměla. Zkoušeli jsme tedy hodně různých kombinací, když jsem byla malá, ale tatranka se salámem nás nenapadla?
A chcete ji ochutnat?
A musím?
Ne.
V tom případě bych ráda vynechala ale děkuji za nabídku.

Strážník městské policie
Dobrý den, můžeme s vámi udělat rozhovor?
Ahoj, určitě ano.
Po kolikáté jste tady na běhu?
Já jsem na druhém ročníku už.
Poběžíte dnes?
Dneska ne, jsem ve službě.
Z jakého města jste?
Z Krupky.
Ochutnal jste někdy tatranku se salámem?
Ještě ne.
A chcete to zkusit?
Proč ne, já jsem pro každou špatnost.
Chutná vám to?
Dá se to.

paní Mošová
Po kolikáté jste tady na běhu?
Poprvé. Jsem ostuda.
Budete dneska běžet?
Nebudu.
Z jakého města jste?
Z Krupky.
Ochutnala jste někdy tatranku se salámem?
Ne.
A chcete ji ochutnat?
Asi musím, že jo?
Nemusíte, ale můžete.
Jo, tak jo.
Já mám rýmu, tak nic necítím. Takže dobrý. Hmmmm, je to dobrý.

Verča Pavlátová
Po kolikáté jste na běhu?
Noo od té doby, co tu pracuji asi po čtvrté nebo po páté. A před tím jsem chodila jako student.
Budete dnes běhat?
Ne, já mám tady důležitý úkol a to je nabízet čaj.
Ochutnala jste někdy tatranku se salámem?
To teda ne, toto běžně nejím.

A chcete ji ochutnat?
Přežiji to?
Ano. (já to jím normálně)
Tak to samozřejmě zkusím ráda.
Děkuju, „výborné“. Doporučuji všem!

Bc. Matyáš Vostárek
Po kolikáte jste tady na běhu?
Já jsem tu úplně poprvé v životě.
Budete dnes běžet?
Já bych tomu neříkal běh, spíš rychlejší chůze. Ale dejme tomu.
Ochutnal jste někdy tatranku se salámem?
Tatranku se salámem? Tatranku se salámem jsem nikdy neměl, já totiž moc nejím tatranky.
A chcete ji ochutnat?
Tak, tím si nejsem úplně jistý. Tak proč ne? Aaaa do čeho jsem se to upsal? (Právě proběhla ochutnávka) Je to opravdu neuvěřitelné.
A chutná vám to?
To nevím.

Mgr. Jakub Wiedner
Po kolikáte jste tady na běhu?
Myslím si, že tak po desáte.
Budete dnes běžet?
Dneska bohužel nebudu běžet, protože mám roli startéra a měřím čas. Takže bohužel se konkrétně já osobně běhu nezúčastním.
Z jakého jste města?
Jsem z města Suché.
Ochutnal jste někdy tatranku se salámem?
Ne, nikdy.
A chtěl byste ji ochutnat?
Nikdy jsem nad tím neuvažoval. Asi kdybych měl velký hlad, tak bych ji ochutnal.
Tak můžete, jestli máte hlad.
No tak já ochutnám.
To je dobrý, to je lovečák. Vynikající!

Auri, redakce
Foto: Mgr. Hrycenková, redakce

Krupská smyčka

Rozhodli jsme se, že půjdeme na KRUPSKOU SMYČKU, která byla 19. 9. 2026. Krupská smyčka je tradiční akce, kterou pořádá Klub českých turistů. Letos proběhl už 45.ročník. Šli jsme v šesti lidech plus pes. Začínali jsme u stadionu, dostali jsme malou vodu, tatranku a bonbón, který se lepil na zuby. Byla tam tři stanoviště, na každém stanovišti jsme dostali razítko. Stanoviště byla na Růžovém hrádku, u kaple sv. Wolfganga a u Kotelního jezírka. Na Komárce jsme si dali svačinu a šli jsme ke Kotelnímu jezírku. Jednomu člověku z naší výpravy bylo blbě, protože se hodně najedl. V Husitské ulici jsme si dali zmrzlinu a šli jsme na stadion. Než jsme tam došli, tak jsme viděli, jak se poprali dva psi. Jeden člověk z naší výpravy se kvůli tomu rozbrečel. Museli jsme i držet naši Kiru, protože té fenečce, co byla napadená, chtěla pomáhat. Nakonec vše zachránil pán, který mezi ně sáhl. Odměnou za odvahu byl prokousnutý prst. Mamka mu to trochu ošetřila. Kira už byla hodně unavená a cestou na stadion jsme ji odvedli domu. V cíli na nás čekal chleba se sádlem a sekanou. Dostali jsme za odměnu propisku, tašku, pamětní list, turistickou památní samolepku, déčko samolepky a mohli jsme si nechat papír s těmi razítky.

Máslo
Foto: Máslo

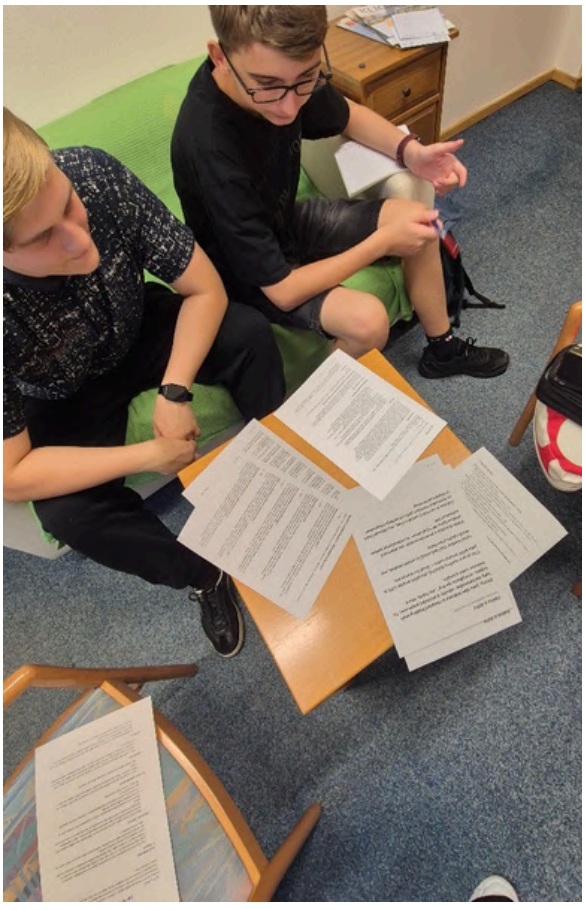
Školení peerů

tři dny plné inspirace a zážitků

Ve dnech 15.–17. září 2026 se část našeho Ekotýmu vydala do Prahy, kde jsme se zúčastnili třídenního školení peerů pořádaného vzdělávacím centrem TEREZA. Cílem školení bylo připravit nás na roli peerů – tedy těch, kteří dokážou své zkušenosti a znalosti předávat dál svým vrstevníkům a motivovat je k aktivnímu zapojení. Během tří dnů jsme tak měli možnost získat nové zkušenosti, vyzkoušet si různé aktivity a metody práce se skupinou, ale také se inspirovat navzájem a odvézt si nápady, které můžeme využít při další práci našeho Ekotýmu. Vyjet jsme mohli díky projektu OP ST: Posílení sociální stability - podpora kolektivů na BGB v Krupce.

Naše cesta začala už v 7 hodin ráno odjezdem z Teplic do Prahy. Po příjezdu jsme zamířili rovnou do TEREZY, kde v 9 hodin odstartoval náš první společný program. Hlavním tématem celého školení byly klimatické změny, a právě jejich bližšímu poznávání patřil téměř celý první den. Seznámili jsme se s našimi lektory, dozvěděli se něco o příčinách a dopadech klimatických změn, vysvětlili jsme si čtyři pilíře klimatického vzdělávání, a nechyběla ani skupinová hra, díky které jsme si mohli nové informace vyzkoušet trochu jinou a zábavnější formou. Po skončení programu jsme se přesunuli do apartmánu, společně zašli nakoupit a večer jsme zakončili procházkou k Vltavě. Poslední den jsme začali balením věcí a rozloučením s naším apartmánem, odkud jsme se vydali na poslední blok školení do TEREZY. Ten už se nesl především ve znamení ohlédnutí za uplynulými třemi dny. Společně jsme si zrekapitulovali, co všechno jsme zažili, co nového jsme se naučili a co si ze školení

odnášíme do další práce. Nechyběla ani závěrečná reflexe a na úplný závěr jsme si převzali certifikáty o absolvování školení. Poté už nastal čas se rozloučit, dát si ještě rychlý společný oběd a vyrazit na nádraží Praha-Holešovice. Odtud jsme se Arrivou vydali zpět do Teplic a naše třídenní pražská výprava tím byla u konce.
Tři dny v Praze nám přinesly nejen spoustu nových zkušeností, znalostí a inspirace, ale také možnost posunout se zase o kousek dál jako tým. Naučili jsme se lépe komunikovat nejen mezi sebou, ale i s ostatními, vyzkoušeli si vystupování před skupinou a zjistili, jak důležitá je při společné práci spolupráce a vzájemné naslouchání. Zároveň jsme měli možnost strávit společně čas i mimo samotný program, díky čemuž jsme se zase o něco lépe poznali a odvezli si i spoustu společných zážitků. Na školení budeme určitě rádi vzpomínat a už teď se těšíme na další společná setkání a příležitosti využít to, co jsme se naučili, v praxi!

Za Ekotým: Kateřina Lipčáková, Edita Lachmanová, Viktorie Hůzlová, Sophia Kunclová, Kateřina Křemenáková, Tomáš Trešl, Jakub Pippinger, Mgr. Věra Pavlátová Ph.D.
Foto: Mgr. Věra Pavlátová Ph.D.

Letní vojenský výcvik středoškoláků

Během letních prázdnin, konkrétně během celého července, měli studenti možnost dobrovolně se zúčastnit vojenského výcviku na vybraných základnách po celé České republice. Jedna z vybraných základen bylo letiště v Náměšti nad Oslavou, kde sídlí 22. základna vrtulníkového letectva Vzdušných sil Armády České republiky. Konkrétně tuto zkušenost si zažila i studentka oktávy, Eliška Kovaříková, která úspěšně výcvik dokončila. Tímto bych ji chtěla poděkovat za čas, který mi věnovala pro tento rozhovor, protože je velmi inspirativní a doufáme, že někoho přiměje vyzkoušet takovouto vzácnou možnost.

Kdy tě poprvé napadlo zúčastnit se dobrovolného vojenského výcviku?

„Poprvé to bylo asi minulé léto, kdy jsem o tom četla na internetu a zaujalo mě to. V budoucnu bych chtěla žít aktivně, takže tato příležitost by to mohla naplnit."

Než si nastoupila do Náměště, nezažila si jiný podobný výcvik?

„Ne, byla to premiéra."

Dostaneme se k balení, měli jste striktně dané kolik tašek – kolik věcí si můžete vzít s sebou? „Neměli, prostě jsem si zabalila jak na tábor nebo na dovolenou. Byla jsem ale obeznámena s tím, že dostaneme vojenské oblečení, takže jsem si vzala jen nějaké sportovní oblečení, ponožky, spodní prádlo. Čeho jsem si zabalila ale hodně, bylo jídlo, hlavně to sladké. Během dne jsme měli velmi velký výdej, ale malý příjem, takže tyto pochoutky se velmi hodily."

Zabalila sis s sebou něco speciálního, nějaký talisman?

„Takovéto věci nevlastním, nic speciálního jsem si s sebou nezabalila. I když možná sluchátka, hudba by se dala považovat za talisman."

Měli jste během dne někdy čas pro sebe, právě třeba na poslech hudby?

„Až večer, po celém dni. Celý den jsme byli neustále spolu, někde běhali."

Jak vypadají typická jídla pro vojáky, co jste dostávali?

„Snídani jsme měli v kasárnách. Šli jsme si s ešusem např. pro dva rohlíky k tomu pomazánka a rajče a ještě něco sladkého na dopoledne, třeba nějakou oplatku. Naopak na obědy a na večeře jsme chodili na letiště – na základnu. Porce byly honosné, nikdy tak dobré jídlo jsem nedostala, i když v tu chvíli mi chutnalo úplně všechno (*smích*). Ne upřímně, bylo to fakt dobré, jediná čočka na kyselo s okurkou a buřtem na předposlední večeři mi moc nesedla. Každé jídlo obsahovalo maso, pak nějakou omáčku, přílohu samozřejmě, jeden den bylo i rizoto nebo obrovský kus kuřete. Každý si ještě mohl vzít kousek chleba nebo rohlík a občas byly i malé mističky se zeleninou. Nebylo opravdu na co si stěžovat."

Platili jste nějakou částku za jídlo?

„Nic jsme neplatili, bylo to součástí výcviku."

Popsala by si mi, jak vypadal takový typický den během výcviku?

„Tak v 6 ráno byla rozcvička, ale už v 5:55 musíš být nastoupen, v 5:56 už je pozdě. Uběhli jsme 1 – 1,5 kilometru, pak jsme se rozcvičili a běželi zase zpátky do kasáren na snídani, která byla od sedmi ráno. Před osmou jsme museli být znova nastoupeni, oblečeni a mít zbraň u sebe (malou i velkou). Pokud si neměla u sebe tyto dvě zbraně, tak tě čekala „odměna" – trest. Jinak jsme v rámci výcviku běhali na atletickém oválu, třeba 5x300 m, pak kliky a to celé třikrát dokola, dokud někdo neodpadl."

Co si mám představit pod pojmem trest?

„Třeba běhání v uniformě, která se skládá z vesty, vojenského trička a na něm ubacs (pozn. bojová košile s dlouhým rukávem nošená pod ochrannou balistickou vestou nebo nosičem plátů), dlouhé kalhoty, kanady a na hlavě máš helmu a u sebe máš zbraně, velká váží 3,05 kg (Bren 2) a malá méně než 1 kg (CZ P – 10 C). Tresty se dávali ale i večer, třeba za námi přišli v 9 večer, že máme jít někam ven, takže jsme pak šli spát třeba až o půlnoci, protože na kasárnách bylo málo sprch a než jsme se všechny holky vystřídaly (pozn. kasárny jsou rozdělené zvlášť pro holky a pro kluky), tak už bylo tolik hodin."

Stalo se někdy, že si byla naprosto unavená z vyčerpání?

„To jsem asi nepocítila, ale kdykoliv se vyskytla možnost si odpočinou, třeba jen na 10 minut, hned jsem toho využila. Když jsem ale přijela z výcviku domů, tak jsem to samozřejmě dospala."

Říkala si, že jste museli mít neustále zbraň u sebe, jak se tento problém řeší, kdy jste si chtěli jít odskočit?

(smích) „Na záchod jsme chodili po vícero, jedna hlídala a ta druhá šla na záchod, a pak jsme se vystřídaly. Když si byla ale sama, musela si jít dovnitř i s těmi zbraněmi."

„Dokonce během výcviku jsme měli i teoretické hodiny, seděli jsme v obrovské posluchárně a psali jsme si zápisky jako ve škole. Psali jsme pak z toho i testy – byly dva po 40 otázkách. První hodiny byly o našem programu, co nás čeká, pak o vojenském zpravodajství (pozn. každá komunikace mezi vojáky musí být šifrovaná, používání speciální aplikace, kybernetická bezpečnost), o jednotlivých hodnostech a o zbraních – části, hmotnost, ráže, dostřel atd. V dalších hodinách jsme měli vojenskou zdravovědu a jak nakládat s chemickými látkami."

„Jednou nás poslali do bunkru, kde byly dýmovnice a my jsme museli najít cestu ven a chodili jsme tam s plynovými maskami. Velitelé tam na nás různě číhali - pozor střelec. Chodili jsme v týmu, nikdy nikdo nesměl chodit sám."

Použila si někdy jakoukoliv z těch zbraní, které si měla u sebe?

„Jak malou, tak i velkou. Střílela jsem se slepými, ale i ostrými náboji."?

Nebála ses střílet ostrými?

„Neměla jsem z toho strach, my jsme totiž chodili střílet na střelnici. Na střelné čáře stálo pět lidí a za nimi stálo pět velitelů, kteří hlídali situaci, kdyby někdo náhodou chtěl vystřelit na sebe nebo na někoho jiného."

4 zlatá pravidla - prst mimo spoušť, chovat se ke zbrani jako k nabité, znalost cíle, bezpečnost prostoru

Řvali na vás velitelé často?

„Byli jsme rozděleni do tří čet a ty byly rozděleny ještě na jednotlivá družstva. V naší četě byli hrozně hodní velitelé, byli mladí a občas se dalo s nimi i popovídat, ale když se jednalo o něco důležitého, jak se má např. voják chovat, tak zpřísněli. Jeden velitel byl ale velmi přísný a měl zajímavé tresty, např. chodit jako kačenky po „buzeráku" a kvákat, to byl jeden z těch horších trestů."

Měla si během výcviku z něčeho velký strach?

„Asi jen z toho, že nedám ty písemné zkoušky, protože na samotné učení bylo strašně málo času, nejlepší bylo si to už zapamatovat během samotného výkladu."

Byla Náměšť nad Oslavou první volba, nebo ses chtěla dostat někam jinam?

„Nemohla jsem si vybrat, prostě mi řekli, že jedu do Náměště. Tím, že jsem z Ústeckého kraje, tak jsem myslela, že mě pošlou třeba do Žatce nebo do Liberce."

Jak probíhala taková registrace?

Přes stránky armády se zaregistruješ, pak musíš projít zdravotní prohlídkou. Párkrát jsem musela zajet, v

mém případě, na vojenský útvar do Ústí nad Labem, kde jsem podepisovala různé dokumenty (pozn. osobní údaje, další dotazník ohledně zdravotního stavu – alergie, genetická onemocnění, užívání alkoholu / drog, dioptrie i třeba křečové žíly), čekala na mě také osobní schůzka. Určitě je lepší být jak fyzicky, tak i psychicky zdráv. Po všech těchto výběrových řízeních se nakonec dostalo do výcviku okolo 800 lidí z 2 000."

Takže dostat se tam je vcelku náročné.

„Přesně tak, není to úplně jednoduché. Když už se tam dostaneš, tak i samotný výcvik není lehký, třeba v našem oddíle výcvik nedokončilo asi 14 lidí. Člověk nemusel odejít z výcviku, protože ho prostě fyzicky nedal, ale třeba to bylo kvůli nějakému zranění. V rámci výcviku byla tolerována nízká absence, třeba maximálně jen tři dny, když přesáhneš tento limit, budeš vyhozena."

Rozlišovali se během výcviku holky a kluci, nebo všichni dělali všechno? – „Žádný rozdíl mezi námi nebyl. Jediné, kdy se to už rozlišovalo, byly závěrečné – výstupní fyzické testy, které spočívaly v 12 minutovém běhu, při kterém si musela uběhnout daný počet kilometrů (*pozn. pro holky minimální vzdálenost 2,2 km a pro kluky 2,5 km*)."

Dá se tedy říct, že výcvik je spíše pro ty sportovně nadané než pro „lenivce z gauče"? – „Samozřejmě. Výstupní fyzický test se skládá kromě běhu i z leh-sedů nebo z přítahů, kliků, držení ve vzporu. Z těchto čtyř variant si jednu vybereš. Opět tu byl nějaký minimální počet cviků pro holky a kluky zvlášť."

Pokud se nemýlím, tak během té doby, kdy probíhal výcvik, došlo k nehodě vrtulníku na vzletové dráze právě v Náměšti.

„Ten den jsme měli střelbu na střelnici, která byla mimo letiště, v jiné obci. Probíhal trénink a najednou k nám přišla paní psycholožka, která s námi trávila celou dobu, a oznámila nám, že v Náměšti spadl vrtulník a že jedna vojačka zemřela a další 4 jsou zraněni. My jsme nic netušili, nesměli jsme mít u sebe telefony, ale když jsme pak přišli z tréninku do kasáren, měli jsme každý 10 min na to zavolat domů, že se nám nic nestalo a že jsme v tu dobu na letišti nebyli. Situace byla vážná, nelítaly žádné ani letadla."

Přejdeme raději k něčemu pozitivnějšímu. Po ukončení výcviku, těšila ses domů, nebo by si tam chtěla ještě na nějakou dobu zůstat?

„Opravdu bych tam chtěla ještě zůstat. S těmi lidmi to bylo strašně fajn. Během měsíce jsem našla spoustu nových kamarádů, kteří jsou, nevýhodně pro mě, z okolí Brna, takže od té doby jsme se neviděli, ale neustále si píšeme."

Neodradila tě tato zkušenost od tvého vysněného povolání? Vím, že si říkala, že by ses chtěla stát vojenskou záchranářkou.

„Naopak jsem se spíše utvrdila v tom, že to je to pravé, co by mě mohlo naplňovat. V nejlepším případě bych chtěla létat s nějakou stíhačkou, ale na to potřebuješ znalosti z matematiky a fyziky. Nejdříve ale možná začnu jako civilní lékař – záchranář, až pak později přejdu do armády."

Zkoušela si někdy simulační let, třeba právě v té stíhačce, nevadilo by ti přetížení?

„Letěla jsem jednou v rámci vyhlídkového letu v Cessně, pak jsem si také vyzkoušela řídit letadlo, samozřejmě pod odborným dohledem. Testy na zvládání přetížení jsem ještě nezkoušela."

Zůstalo ti „na památku" nějaké vojenské oblečení? – „Trička s dlouhým a krátkým rukávem, podvlíkačky a ubacs. Samozřejmě spoustu vlaječek, odznáčků, baret a kšilt – ve vojenském slangu „brigoška."

Ask
Foto: [1]

Náš trojlístek třeťáků drtí republiku! Znáte naše rugbyové šampiony?

Víte, jaký sport kombinuje rychlost, sílu, týmového ducha a férovost? Správně, je to rugby! A právě v tomto tvrdém, ale nádherném sportu má naše škola obrovské naděje, které o sobě dávají pořádně vědět po celé České republice.

Naši žáci Antonín Šmigelský (3.A), Antonín Švarc (3.B) a Jan Křemenák (3.B) hrají za klub RLC Dragons Krupka a na hřišti předvádějí neskutečné věci. Naposledy dali o svých kvalitách vědět na velkém dětském turnaji v Hradci Králové, který proběhl 20. září 2026, odkud si po skvělých výkonech odvezli 1. místo a zlaté medaile!

Nebyla to ale žádná náhoda. Kluci si drží dlouhodobou neporazitelnost a nejvyšší příčku na republikových turnajích získali již poněkolikáté za sebou. S míčem v rukou a dračí silou v srdci ukazují, že tvrdý trénink a týmová spolupráce nesou ovoce.

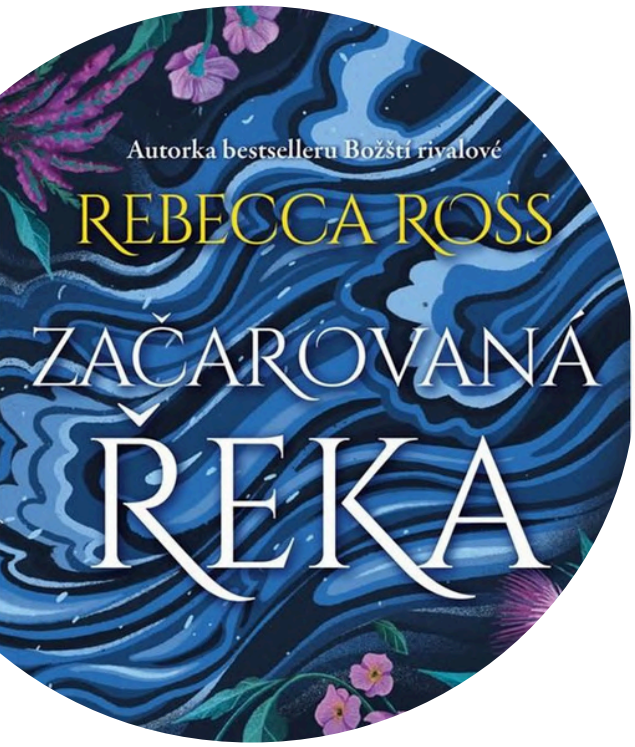
Jsme moc pyšní, že naši třeťáci takhle skvěle reprezentují nejen svůj klub RLC Dragons a město Krupku, ale i naši školu.

Klukům moc gratulujeme ke zlatým medailím a přejeme, ať jim vítězná vlna vydrží i v dalších zápasech!

DraMa
Foto: RLC Dragons

Podzimní tipy na knihy

Už jen párkrát políbí léto slunce, než se v dobrém rozejdou a léto své žezlo pošle dál - mlhavému, jizvy otevírajícímu podzimu. Pro někoho je to období hojnosti a radosti, pro jiného období zlých stínů. Jestli je ale někdo, kdo by byl hoden být podzimním společníkem, tak je to bezesporu zpomalení. Jenže jak mít v dnešní době zpomalení jako přítele nežli nepřítele? Může to být nesmírně těžké. Proto vám dnes přináším tipy, jak si tuhle sezonu nějakým čtením zpříjemnit.

Neklidný hrob - Kateřina Šardická
Román, odehrávající se ve skotské krajině ve viktoriánské době, sleduje hlavní postavu Anselma Godwina, kterému tragicky zemřel bratr, a tak je Anselm donucen vzít jeho místo na univerzitě. Jenže Anselm je přesvědčen, že i smrt se dá přelstít a že dokáže bratra přivést zpátky, a tak spojí síly s hrobnicí Adou Selwynovou. Podaří se jim vrátit Ezru, Anselmova bratra, zpět k životu, nebo je v záhrobí přivítá něco daleko horšího?

Neviditelný život Addie LaRue - V. E. Schwab
Ne nadarmo se říká, že není dobré uzavírat dohody s bohy po setmění. Addie tuhle větu slyšela nejméně tisíckrát, jenže něco ji stejně přivedlo jednu takovou dohodu uzavřít - nesmrtelnost za to, že si jí už nikdo nikdy nebude pamatovat. Co se ale stane, když po 300 letech plných nejistoty, cestování a smutku si její jméno někdo konečně zapamatuje?

Svatá - Sára Zeithammerová
Život ovdovělé Aloise se obrátí v momentě, když její dcera Krista prohlásí, že v lese spatřila Pannu Marii. Zjevuje se jí opravdu ona, nebo je jen Krista lhářka?

Píseň L. - Veronika Opatřilová
Co mají společného šlechtic ze středověku a novinář ze 21. století? Může je spojit jeden obyčejný les?

Božští rivalové - Rebecca Ross
Osmnáctiletá Iris píše dopisy svým kouzelným psacím strojem svému bratrovi, který je právě na frontě. Co ale Iris netuší, je, že její dopisy končí u jejího rivala Romana, se kterým soupeří o místo hlavního sloupkaře v místních novinách. Dozví se Iris, s kým si píše dopisy přes svůj magický stroj? Přežije jejich láska božskou válku?

Začarovaná řeka - Rebecca Ross
Příběh inspirovaný Skotskem, kde se bard Jack vrací do své domoviny na ostrov Cadence poté, co obdržel dopis, že z ostrova mizí malé holčičky. Jack je nucen spolupracovat s jeho nepřítelkyní z dětství Adairou a manželským párem Torinem Tamerlainem a Sidrou. Vyřeší záhadu ostrova?

Múza
Foto: [2]

3.B ŽIVĚ Z RÁDIA JUNIOR

Žáci 3. B navštívili budovu Českého rozhlasu v Praze. Konkrétně studio Rádia Junior. Osobně se potkali s redaktorkou Terezou Rašovou, která je provedla celým programem. Děti se pohybovaly přímo ve studiu, prohlédly si veškerou techniku – kamery, mikrofony, osvětlení, počítače, zvukové efekty apod. Tereza je provedla i soutěží v poznávání zvuků. A nakonec si žáci vyzkoušeli anketu v podobě rozhovoru s redaktorkou. Odpovídali na otázky o sledovanosti osobností, zálibách ve sportu, získání dědičných vlastností a dovedností.Ve studiu jsme potkali Terezu Kostkovou a chvilku sledovali její vysílání. Při zpáteční cestě jsme si prohlédli Václavské náměstí, sochu sv. Václava i budovu Národního muzea.

Mgr. Helena Pechová
Foto a audio: Mgr. Helena Pechová

Audio záznam ze studia

PRIMA ADAPŤÁK

Máme novou třídu a většina lidí se tam mezi sebou neznala, tak jsme jeli ve středu 16.9. na adaptační kurz. Vyjížděli jsme v 10:00 autobusem a když jsme dorazili šli jsme se ubytovat a chvilku po tom jsme šli hned na večeři. Vařili tam strašně dobře

Byly tam hezký pokoje i koupelny, které byly součástí pokojů. Většinu času bylo hezké počasí a nepršelo.

Další den jsme šli na výlet na Děčínský Sněžník, ten byl asi 3,2 km od ubytování (pocitově ani ne 1km...). Kdo chtěl, mohl jít i nahoru na rozhlednu, ale šla jen asi polovina třídy. Mohli jsme i do malého krámku, co tam byl, ale bylo lepší si tam kupovat suvenýry než jídlo, protože asi 4 holky si tam kupovaly piknik (to je něco jako jesenka nebo pikao) a paní prodavačka jim tam prodala asi 3 prošlé pikniky (zjistili to až potom a mezitím to už dvě z toho načaly a ochutnaly). Pak je odmítala vyměnit a prý že to je jen minimální trvanlivost. Musela tam zajít p. učitelka a p.asistentka. Po dlouhém dohadovaní jim ho paní prodavačka vyměnila, ale když jsme si tam šly ještě něco koupit, tak jsme viděly, jak tam ten poslední, prošlý piknik, vrací zpátky do regálu.

Až na to, že minimálně půlka třídy onemocněla, tak to bylo dobrý a všichni si to užili.

Eliška 1.A8
Foto: Mgr. Štěpánka Mazáčová

Poznáš, kdo jsem?

Máme tady další díl rubriky Poznáš, kdo jsem? V minulém Kompostu jste hádali jméno paní učitelky Jitky Kolářové. Poznáte vyučujícího i tentokrát? Hlasování bude opět probíhat na Instagramu školy.

Zdroje fotografií:

[1] https://lznamest.mo.gov.cz/aktuality/od-prvnich-kroku-v-uniforme-k-vojenske-prisaze-vycvik-v-namesti-dokoncilo-113

[2] https://obchod.portal.cz/beletrie/zacarovana-reka

školní časopis Kompost
1.vydání školního roku 26/27
tisk 5. 11. 2026